

Maastricht, 3 maart 2024

Lieve Leuke Luisteraar,

Iedereen die vandaag weer aan de dag begonnen is,
in gestrekte draf, of zoals ik, klungelend, wil ik graag een compliment geven.

Want deze week was nationale complimentendag,
niet op 29 februari, al had ik het heel Nederlands gevonden
om de dag van het compliment op een schrikkelog te laten vallen,
maar op de eerste dag van de windmaand.

Sinds deze week reis ik iedere maandag naar Maastricht
omdat de studieleiding van de toneelacademie,
door wat niet anders dan een vreselijk misverstand kan zijn,
dacht dat het een goed idee was mij les te laten geven.

Nog altijd ben ik lichtelijk verbijsterd dat ze mij daarvoor vroegen;
ik voel me meer klungelaar dan schrijver
en heb eerder het idee dat ik te leren heb dan dat ik kennis over kan dragen.

Nog meer verbaast het me dat ik ja zei;
misschien was mijn ego gevlend door het compliment dat ik gevraagd werd,
geloofde ik eventjes dat ik de wijsheid bezat die me blijkbaar werd toegedicht,
of wilde ik daar in ieder geval heel graag in geloven.

In de trein naar het zuiden hoop ik vooral dat ik hun tijd niet verdoe
terwijl ik me verheug op het verloop van het voorjaar langs het spoor,
hoe de horizon steeds meer verdwijnt, hoe het groen de vergezichten afsluit
en ik steeds meer in het hier en nu gedwongen word.

De wolken die me de afgelopen maanden het denken in de weg zaten
lijken in mijn hoofd wat opgetrokken te zijn -
niet uitgerend, dus de tranen zitten vast nog ergens,
maar de klungelaar kijkt tenminste met wat betere moed de morgens in.

In Maastricht vroeg een student me of ik zelf nog wel eens wat leerde,
goede vraag, zei ik, om haar een compliment te geven,
en ik kon haar eerlijk antwoorden: ja, elke dag.

Met alles wat ik schrijf leer ik mezelf weer een beetje verhouden
tot de wereld, tot anderen, tot mezelf,
met alles wat ik doe leer ik weer een beetje verder klungelen.

En misschien kan ik ze dat bijbrengen,
klungelen,
want dat is wat schrijven is,
wat leren is,
wat leven is –

en wat klungelen betreft
zijn ze bij mij wel in goede handen.

Dat is een compliment dat ik mezelf geef.